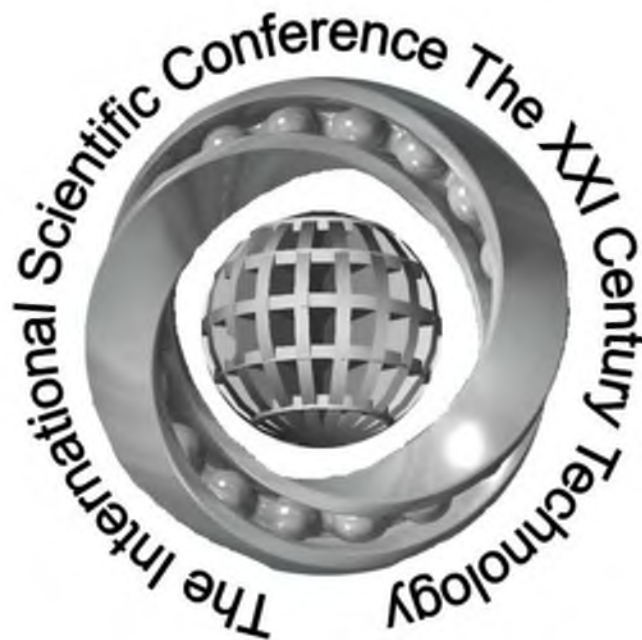

**Сумский национальный аграрный университет
Национальный технический университет (ХПИ)
Политехника Свентокржинская в Кельцах (Польша)
ООО «ТРИЗ»**

**Научно-исследовательский институт системных исследований
Харьковский национальный технический университет
сельского хозяйства им. Петра Василенко
Украинская технологическая академия**

ТЕХНОЛОГИИ XXI ВЕКА

**Сборник тезисов по материалам 22^й международной
научной конференции
(12-17 сентября 2016 г.)**

Часть 2

**Секции: «Прогрессивные технологии в экологии и энергоэффектив-
ность», «Прогрессивные технологии в экономике», «Прогрессивные
технологии в преподавании»**

Сумы, Одесса – 2016

Технологии XXI века: Сборник тезисов по материалам 22^й международной научной конференции (12-117 сентября 2016 г.). Ч.2. – Сумы: СНАУ, 2016. - 212 с.

Сборник содержит тезисы докладов, посвященные вопросам внедрения прогрессивных технологий в экологии, энергосбережении, экономике и методике преподавания в вузах.

станням чинників інтелектуально-освітнього потенціалу, розвитком науки, сучасних технологій та інноваційної активності економічних інституцій і агентів.

Принциповим є те, що Україна суттєво відстає від світових лідерів (Швеції, Данії, Норвегії, Швейцарії і Фінляндії) по витратах держави на науково-технічні дослідження і інноваційний розвиток. Це свідчить не тільки про нинішній розрив в науково-технологічній сфері, але і виявляє тенденцію наростаючого відставання України від розвинених країн світу в економіці, науці і технологіях в майбутньому. Тому особливу увагу слід звернути на нарощування темпів фінансування всіх складових інноваційного циклу. Ефективна інноваційна стратегія забезпечить дієвий механізм інвестування масштабних структурних змін на користь виробництв і технологічного устрою, ключовими технологіями якого будуть інформаційні. Протягом більше чверті століття інформаційні технології займали центральне місце в усіх прогнозах інноваційного розвитку і реально демонстрували не тільки прискорені темпи нарощування основних технологічних параметрів, але і швидке зростання виробництва і ринків. Останніми роками увага експертів переорієнтувалася на процес, розвитку широкого спектру наукових і технологічних галузей, в основі якого лежать принципово нові можливості, що відкрилися з використанням конвергенції на основі досягнень інформаційних технологій.

Формування стимулюючої технологічної стратегії повинне здійснюватися з урахуванням вимог комплексного підходу, який охоплює як елементи загальної макроекономічної політики для створення сприятливого інвестиційного середовища для реалізації інноваційних проєктів, так і спеціальних стимулів для інвестування інноваційних технологічних змін.

Лосина Є.С., студент, Дутченко О.М., к.е.н., доцент, Сумський державний університет

ФАКТОРИ ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ АПК

В сучасних умовах для більшості підприємств гостро стоїть проблема зниження конкурентоспроможності. Низька ефективність сільськогосподарського виробництва є одним показників низької конкурентоспроможності агропродуцентів. Тому розвиток агропромислового комплексу повинен бути нерозривно пов'язаний з підвищенням конкурентоспроможності сільськогосподарських підприємств, на яку роблять вплив безліч чинників.

Загальноприйнятої систематизації чинників конкурентоспроможності підприємств не існує. Практично в кожному дослідженні даної проблеми пропонується свій підхід, перелік і свої підбор чинників конкурентоспроможності.

Всі чинники, що впливають на конкурентоспроможність можна розбити на дві групи, – зовнішні і внутрішні.

До зовнішніх чинників конкурентоспроможності агропродуцентів, що враховуються, слід віднести:

- природно-кліматичні (категорії ґрунтів, температурний режим, кількість випадних опадів);
- економічні (характер економічних процесів, система оподаткування, масштаби економічної підтримки окремих галузей, розміри і темпи зміни ринку, стан фондового ринку, інвестиційні процеси, ставки банківського відсотка, система ціноутворення і рівень централізованих регульованих цін);
- структурні (структура галузей національної економіки, вплив міжнародного розподілу праці на діяльність окремих галузей);
- науково-технічні (поява нової техніки і технологій, вимоги до науково-технічного рівня виробництва і рівня кваліфікації персоналу для такого виробництва);
- політичні (стабільність уряду, рівень протекціонізму, рішення уряду про підтримку окремих галузей, міждержавні угоди, роль уряду як замовника, державна політика по забезпеченню ресурсами окремих галузей або підприємств, рівень корупції державних структур);

- екологічні (стан і ступінь забрудненості навколишнього середовища і її вплив на сільсько-господарське виробництво);
- демографічні (кількість потенційних споживачів, наявна і потенційна чисельність робочої сили, її кваліфікаційні характеристики);
- інфраструктурі (заготовчо-збутова структура, транспортне повідомлення, зв'язок, страхові компанії, банки);
- адміністративні (ліцензії, різні дозвільні документи і процедура їх отримання).

Внутрішні чинники конкурентоспроможності можна об'єднати в наступні групи:

- фінансово-економічні (об'єми і структура капіталу, фінансово-економічні результати і ефективність виробництва, наявність фінансових ресурсів, фінансове становище і платіжеспособність підприємства);
- організаційно-управлінські (організаційна структура підприємства, система планування, контролю і оперативного управління, ефективність існуючого керівництва);
- техніко-технологічні (технічний рівень обладнання, впровадження досконалих технологій, рівень гнучкості виробничих процесів);
- кадрові (забезпеченість кваліфікованими робочими кадрами, наявність кадрів вищої кваліфікації, рівень текучості кадрів, організація перепідготовки кадрів і підвищення кваліфікації, рівень оплати праці);
- маркетингові (організація каналів збуту продукції, їх стабільність і ефективність, рівень організації маркетингових досліджень, цінова політика, рівень рекламної діяльності, ефективність інформаційної системи маркетингу).

Практика показує, що складність проблем виходу АПК з кризи визначається не тільки відсутністю досвіду господарювання в нових умовах, скільки слабкою діагностикою конкурентних умов і неможливістю відповідного їх регулювання. До цих пір немає концепції формування і розвитку конкурентного середовища, що пропрацювала, в умовах перехідної економіки, методичних розробок по раціональному плануванню маркетингової діяльності в самих підприємствах АПК, методики оцінки рівня конкурентоспроможності підприємств і їх товарів. Ці обставини мають своїм слідством крупні прорахунки в стратегіях аграрної і продовольчої політики держави, регіонів і серйозне загострення економічних і соціальних суперечностей в середовищі ринкових суб'єктів і покупців.

Також у сучасних умовах значно зростає роль інновацій як чинника підвищення конкурентоспроможності підприємства. Інноваційна діяльність являється важливою складовою системи заходів по прискоренню розвитку сільського господарства, підвищення його конкурентоспроможності і ефективності. Інноваційна політика є потужним важелем, за допомогою якого можна здолати спад в АПК, забезпечити його структурну перебудову і наситити ринок різноманітною конкурентоздатною продукцією. Активізація інноваційної діяльності вимагає, з одного боку, державного управління і координації дій усіх її суб'єктів, з іншої - інтеграції усіх зацікавлених структур в реалізації інновацій, залученні інвестицій, створенні умов, сприяючих інноваційному процесу і впровадженню досягнень науки і техніки в агропромисловий комплекс країни.

Кривенко С.В., к.э.н., доц., Полтавский институт бизнеса Международного научно-технического университета имени академика Ю. Бугая

ФОРМИРОВАНИЕ ИННОВАЦИОННЫХ ПОДХОДОВ К УПРАВЛЕНИЮ В СФЕРЕ ОБРАЩЕНИЯ ТВЕРДЫХ БЫТОВЫХ ОТХОДОВ

В настоящее время инновационное развитие становится тем фактором, который в перспективе должен обеспечить стране высокий статус на международной арене, и тем самым будет способствовать устойчивому поступательному устойчивому развитию экономики и всех областей общественных отношений. При этом возможны два варианта развития: либо